SVENSKA CANADA TIDNINGEN HAS THE LARGEST CIRCULATION IN WINNIPEG OF ANY SCANDINAVIAN NEWSPAPER.

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

Prov. Library Jan 14

ÅRG. (Year) 21. Lösnummer 5 Cents. WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 25te JUNI. 1913 N:r 26

Petter Paganini.

Också ett konstnärsöde af ELF NORRBO.

"Då Gud ville dölja för människorna sin himmels och sitt helvetes mysterier, gaf han dem violinen, på det de dock måtte ana mysterierna....

Men ingen får vara högmodig just gent emot violinen. Den kräfver ödmjukhet, offer".

Thomas P. Krag.

Det här är historien om en, som inte ville "krusa", en som trodde sig vara sig själf nog, och mästare född.

Jag ser ännu hans långa, energiska fingrar, krökta öfver gripbrädet, det själfmedvetna utspända bröstet, det borstiga håret på ända öfver en panna, som nog var hög men lite för smal, ett par stora ögon, gråa och skärpa som hökens, och kalla.

Fram skulle han, fram öfver stenar och stup. Fram — men inte på det årslånga lärandets väg: fram — men med oböjd nacke, utan de nödvändiga hårda tagen, utan tårarne, tviflet, frågorna, ropen, stukningarna.

— — —

Någon gång sker vanligtvis en utfällning af en bygds bästa, hvilket då koncentrera hos och kommer till uttryck genom någon särskildt högbenådad. Århundraden kunna förgå och starkt och svagt, groft och fint blandas och forsvinna, förflyktigas, utan ringaste aflagring — till synes!

Men dagen randas dock när, en Guds pänsel doppas — en fiol stämmes — eller när rätter penna sänkes till skrift.

Dagen, när ortens Messias kommer.

Genom honom får då bygden sjungen sin mest klingande dur, gråten sin vekaste, skymningsfagraste moll — personifierad sina starkaste och sina älskligaste motiv — generationers jubel och tårar, det tysta outsagda, det, som så många, många burit på, halft anat och glimtvis.

Han ger vallskogens röst, han finner form åt kolargubbens ensliga reflexioner i den svarta skogsnatten, kyrkklockorna tala genom honom, liksom snickarens hyfvel, smedens slägga, dikarens spade, timmermannens yxa. Alla ha de något att lägga i hans mun, någon ton åt hans strängar eller kulör åt hans pänsel, något rim åt hans öra.

Han är bygdens tunga.

Men hur många möjligheter gå icke till botten innan en enda framträder! Ja, hur många gnistor slöckna icke i samma ögonblick, de tändas? — Hur många måste icke dö till förmån för en enda?

Den ende, rätte.

— — —

Nej, ut måste han! Därhemma var det för trångt, för kvaft och för kallt. Kunde de inte se, att han var något former, något ypperligare än andra. Fattade de det inte, då han tagit sig ett så illustrativt och klingande namn! Förstodo de inte, att under ett så yfvigt hår och en så vidbrättad hatt gömdes skatter, som rost och mal inte förmådde tära? Nej, ut! bort! — och så reste han. —

Nu är ju det, att lifvet aldrig låter sig rätt upplinjernas hemma i spisvrån. Den, som begär litet, kan mången gång slumpa till att få åtskilligt, medan den, som poekar på mycket, oftast blir utan. Spel-Petter i Djupa — han, som i allt för tidig segerkänsla lät kalla sig Paganini — han ville ha allt och strax!

Redan i hemprovinsens lilla stad logo männen af facket åt Pelles kärfva stråke och okultiverade ton, som dock slagit hembygdens drängar och pigor med sådan häpnad.

— Tja, ni är lite sent ute, menade de, men med mycket arbete och trägna studier så ....

Han skrattade dem midt upp i ansiktet. Arbete! Studier! Ha....! Han kände väl tio gånger bättre, än de, sitt värde och sin utomordentliga förmåga. Dumbommar. Nej, längre bort måste han. Och så kom han till en annan ort och till en större stad.

Stark i tron på sin allt betvingande konst lät han annonsera en konsert, med löjligt höga biljettpriser och andra stora gester.

Efter andra numret hade hälften af publiken gått sin väg, och då "konstnären" inledde sitt fjärde, sutto endast två — tre godmodigt småleende herrar kvar i salen.

Då blef Petter grof.

— Gå ni också, rot han. Fördömda idioter, som ingenting begriper.

Efter den trista konsertens slut framträdde en välvillig gammal herre till den ensamme, ilskne violisten.

— Ta ut och knoga er till en organistexamen, det är mitt råd, sade han. Musikaliska förutsättningar har ni, så mycket har jag hört, och en kantorsbefattning är i alla fall något bestämt, något att lita sig till — ja, förstå mig rätt: ett visst ekonomiskt ryggstöd. Vill man sedan idka vidare studier så ....:

Petter bet ihop tänderna, blek af vrede.

—Och så för all del, ändra ert namn, fortfor den gamle: "Paganini" —, märker ni då inte, hur löjligt

Forts. å sid. 4.

AKTENSKAPSDRAMA.

En man i Stockholm söker mörda sin hustru, hvarefter han skjuter sig själf.

Lindhagens kulle på Norra begrafningsplatsen i Stockholm var på eftermiddagen den 3 ds skådeplatsen för ett uppskakande äktenskapsdrama. En omkring 30-årig f. d. tjänsteman vid Stockholm-Vesterås-Bergslagernas järnväg, Ernst Lind, aflossade först ett par revolverskott mot sin hustru, lärarinnan vid Centralskolan i Solna, Sigrid Lind, och riktade därefter vapnet mot sin egen tinning och jagade en kula genom hufvudet. Mannen dog så godt som omedelbart. Fru Lind träffades af ett skott i hufvudet och ett i bröstet, men de torde ej vara af lifsfarlig beskaffenhet.

Makarna Lind, som lägo i skilsmässoprocess med hvarandra, hade förut på eftermiddagen varit inför kyrkorådet i Solna för att undfå varning för oenighet i äktenskapet. Detta hade skett i församlingens pastorsexpedition i kyrkoherdebostället invid Solna kyrka. Fru Lind, som jämte en väninna skulle gå till Haga skola efter besöket hos kyrkorådet, tog vägen öfver kyrkogården. Mannen följde med, och man samspråkade om hvardagliga ting i all sämja. Någon oenighet hade ej kunnat förmärkas. När man kom upp till Lindhagens kulle, veko de tre af in på en liten smal sidoväg.

Mannen framställde då en begäran att få komma och se makarnas gemensamma lilla dotter, som modern både om hand. Då fru Lind härpå svarade, att det kunde han få, om han ginge dit där barnet var, eller något dylikt, drog Lind utan att yttra ett ord upp en revolver ur fickan och sträckte handen framför den dam, som vid tillfället var i sällskap med makarna, gick emellan dem samt aflossade ett skott mot fru Lind, som kastade sig förskräckt åt sidan och rusade i väg ned mot stora vägen under ropet:

— Hjälp, min man skjuter mig!

Lind affyrade ytterligare tre skott efter hustrun, af hvilka åtminstone ett träffade. Då det första skottet small, höll han revolvern så nära hustruns hufvud, att hatten fattade eld af blixten från mynningen. Genom den sårades rop på hjälp kom en i närheten varande person till platsen och kunde jämte den dam, som var i deras sällskap, ta hand om fru Lind, just som hon dignade ned vid stora vägen. I en automobil, som fanns alldeles i närheten, fördes hon till sjukhus. Fru Lind kunde på kvällen berätta för sina anhöriga på sjukhuset förloppet vid det uppskakande dådet.

Det skott, som mannen riktade mot sig själf, torde ha varit ogenblicklight dödande. Han togs om hand af kyrkogårdspolisen och fördes i ambulansvagn till Sabbatsberg, där man dock endast kunde konstatera, att döden redan inträdt, hvarför liket fördes till bårhuset.

Af allt att döma var dådet väl planlagdt redan i förväg. Äfven fredagen förut hade makarna varit och fått varning, och äfven då hade mannen efteråt begärt, att få göra hustrun sällskap, något som hon dock ej velat gå in på, och möjligt är ju, att han redan vid detta tillfälle haft för afsikt att sätta sin hemska plan i verket.

Lind var, som ofvan sagts, en omkring 30 års man. Enkan är något yngre. Då äktenskapet för tre år sedan ingicks, var mannen anställd som skrifvare vid Spånga station. Denna befattning fick han emellertid lämna för ungefär 1½ år sedan i samband med att en del sedan ej fullt utredda oegentligheter upptäckts på stationen. Sedan dess lär han haft plats på kontor i Stockholm och på senaste tiden vistats hos en svåger, en landtbrukare i Spånga, hvilken han hjälpt med bokföring och dylikt. Hustrun har hela tiden haft sin lärarinnebefattning i Solna och har under senaste månaderna bott hos en gift syster i Spånga. Makarna hade blott ett barn, tre år gammalt.

Mannen har, enligt hvad hans anhöriga uppgifvit, alltid varit mycket svartsjuk och misstänksam, och redan under förlofningstiden lär han vid ett tillfälle ha hotat att skjuta fästmön. Han hade hela tiden varit emot skilsmässa, och troligt är, att han fattat beslutet att ta sitt och hustruns lif, då han insåg, att det ej var möjligt att få till stånd en uppgörelse i godo.

Den revolver, Lind använde, var af fin kaliber och rymde sex skott, af hvilka fem voro afskjutna. I hans ficka påträffades 16 skarpa patroner.

Svår sjöolycka.

Förenta Staternas båt "Beaver" gick i söndags under storm under vid New Madrid, Mo., och nio personer funno sin graf i vågorna. Beaver var endast en liten båt af kanaltyp.

Suffragetter bränna.

Suffragetter satte i lördags eld på universitetslaboratoriet i St. Andrew's, Skottland. Byggnaden förstördes totalt. Många dyrbara instrument gingo upp i rök.

Mot norden.

Vilhjalmur Stefansson har i dagarna afseglat med sin expedition från Victoria, B. C.

EXPEDITIONEN PÅKOSTAD AF STATEN.

I dagarna har den expedition, i spetsen för hvilken står Villhjalmur Stefansson, och som påkostats af den canadiensiska regeringen, afseglat med hvalfångaren Karluk från Victoria, B. C. Målet är det arktiska farvatten eller rättare de trakter norr om polcirkeln, som dr Stefansson tidigare besökt. Han ämnar nu ytterligare undersöka de eskimåstammar som han vid sitt förra besök i de trakterna upptäckte, särskildt de s. k. hvita eskimåerna.

Dr Vilhjalmur Stefansson är på sätt och vis skandinav, som för rästen namnet anger. Han är född 1879 i Manitoba af isländska föräldrar. Året efter rådde stor nöd i Manitoba på grund af missväxt, och det gick för S:ts föräldrar, som för så många andra; de fingo gå från sitt homestead utblottade. Icke blott detta, utan de två äldre barnen halfsvulto ihjal. Men den blott 1 år gamla Vilhjalmur stod sig. I trakten där han är född är kölden ofta lika stark, som ofvan polcirkeln, 58 gr. below zero har termometern visat vid Lake Winnipeg.

Föräldrarna flyttade 1881 till N. Dakota. Det gick bättre för dem här och de sattes i stånd att låta den vetgirige sonen studera. 1903 blef han fil. doktor vid Iowa-universitetet och bedref sedermera specialstudier vid Harvard-universitetet. Anthropologi är hans älsklingsstudium.

Stefanssons första expedition till arktiska nejder företog han 1906. Sedan han hemkommit därifrån och nätt och jämt hunnit hvila upp sig afgick han 1908 på en ny expedition, som räckte i 3 år. Det var på denna färd, som han i maj 1910 upptäckte de eskimåer, som på grund af att de ha blondt hår och skägg kallats "hvita eskimåer". Det har om dessas ursprung gissningsvis sagts, att de stamma från de skandinaver som för några hundra år sedan bodde i kolonier på Grönland, men sedan spårlöst försvunno därifrån. Det skulle vara ett högst egendomligt sammanträffande, att de i så fall skulle upptäckas af en annan nordboafkomling.

IHÅGKOMMEN FÖRFATTARE.

Hvarför Ernst Skarstedt fick ett tusen dollars i testamente.

För kort tid sedan meddelade vi efter tidningar på västkusten, att den bekante svenskamerikanske skriftställaren Ernst Skärstedt i testamente erhållit $1,000. Det var en i Vancouver afliden svensk vid namn O. Peterson, som i sitt testamente ihågkommit S. med nämda summa. S. hade ingen aning om att han testamenterats pängar eller hvem testator var, förrän han af probate-domstol kallades att lyfta pängarne, hvilket nu skett.

Arfshistorien utgör ett intressent exempel på hur författareskap och ärlighet bli belonade här i världen — ibland. Den minnesgode testatorn lärde för många år sedan, då han var bosatt i Montana, känna Skarstedts namn genom dennes skrifter och böcker. Han blef en stor beundrare af dessa, isynnerhet af dem som förde förhållandena på västkusten. En vacker dag sände han $300 till S. med anmodan, att denne skulle efter eget tycke utvälja och köpa ett stycke land för honom. S. svarade, att han på inga villkor ville göra detta med mindre brefskrifvaren själf. Peterson, kom ut och såg efter hvad han köpte. Slutligen kom P. och uppsökte S. i hans dåvarande hem i Castle Rock. Efter att hafva sett sig omkring, köpte han på Skarstedts inrådan ett stycke land nära Vancouver för några hundra dollars. Detta var ungefär 15 år sedan. Med de förbättringar han gjode och med det stigande egendomspriset är samma land i dag värderadt till öfver $4,000. Peterson led de lyckliг och nöjd i detta sitt hem, och om hans tacksamhet för goda råd talar tydligt nog den donation, som S. fått mottaga. Peterson hade inga kända anhöriga, och resten af hans efterlämnade egendom tillfaller svenska metodistkyrkan i Vancouver.

Ohyggliг öfversvämning.

En öfversvämning i Palitanaditriktet på halfön Mathiawär, från Bombay till Arabiska hafvet, har kräft omkring 300 människolif. Häftiga regnskurar hafva haft till följd, att floderna svämmade öfver sina bräddar.

Internationella åkerbrukskongressen.

Vid den tionde internationella åkerbrukskongressen i Gent föreslog den amerikanska delegaten, doktor Alfred C. True från Washington, att nästa kongress skulle hållas 1915 i San Francisco. Den internationella kommissionen kommer att afgöra, huruvida detta förslag skall antagas eller ej.

UR SENASTE SVERIGE-POST.

— Slut på konflikten vid Borgholm—Roda järnväg har nu åstadkommits. Personalen har fått sina fordringar beviljade.

— Nuvarande chefen för packhusinspektionen i Stockholm, ofverinspektör E. Koch, kommer att utnämnas till chef för tullverket efter nuvarande generaldirektorens afgång.

— På Mosson i Njutånger ha inträffat 5 fall af tyfus. De insjuknade äro barn i åldern 6—17 år samt medlemmar af samma familj.

— Kommunalkamrer Bäckvall i Sundbyberg ha dömts för att han förskingrat sammanlagdt 8,073 kr. att undergå straffarbete i 3 år.

— Vid kraftstationsbygget i Odenfors, blef den 30 sistl. maj en stenarbetare Arvid Tideman från Linköping dödad genom ett sprängskott.

— Härom dagen blef 26-årige Gustaf Carlsson på Pustervіksbron öfverkörd af en bil. Carlsson var vid tillfället berusad.

— Förre innehafvaren af Blanchs café, grossbandlare J. K. V. Johansson, som efterlämnat en förmögenhet på 396,383 kr., har donerat 40,000 kr. till olika välgörande ändamål.

— Då hemmansägaren O. Andersson från Malmbäcks socken härom dagen skulle i vagn fara öfver en järnvägsöfvergång, blef hästen skrämd i sken med den sorgliga påföljd att vagnen stjälpte och hans 10-årige son Axel blef dödad.

— En sorglig olyckshändelse har nyligen inträffat vid vagn- och maskinfabriken i Falun i det att en 45-årig smörjare Olof Andersson blef indragen i en axelledning och blef så illa tilltygad att han afled.

— För någon tid sedan afledo i Åstorp ett par syskon, 10 och 14 år gamla, utan att det lyckats läkarna konstatera dödsorsaken. Man befarar att det är någon häftig smittosam sjukdom som ännu ej är utredd.

— Under en roddtur som den 1 ds. företogs af fyra färgeriarbetare vid R. Wahrens fabriksaktiebolag i Norrköping blef båten hastigt vattenfylld. Tre af dem omkommo under det att den fjärde räddades.

På Bergslagsbanan vid Mellerud öfverkördes för några dagar sedan af uppgående snälltåget vice kommissionslantmätaren G. Lindeblad i Mellerud. Han dödades ogonblickligen.

— Härom dagen utbröt eld i en kvarnägare Nils Andersson i Trelleborg tillhörig gård, hvilken nedbrann till grunden. — En hotande eldsvåda utbröt nyligen i en uthusläng vid Botkyrka ålderdomshem. Elden blef ganska snart begränsad.

— Den sista maj blef en 5-årig gosse, son till sjökapten Pålson, Björngårdsgatan 8, öfverkörd och svårt skadad af en bil. En uppskakande olycka inträffade den 1 dennes vid Storängen, där det elektriska tåget från Stadsgården till Saltsjöbaden körde på en automobil, af hvars fyra passagerare den ena, en nioårig flicka, Thora Lagerfelt, dotter till sjömanspastorn i Kiel, friherre C. G. Lagerfelt, tjöt en ögonblicklig död.

— Härom dagen rasade åter en skogsbrand i Stockholmstrakten, denna gång på Hammarby ägor i Nacka, ej längt från Enskede. Det härjade området bildar ett område om 5-6 tunnland. — Den 1 dennes yppade sig ett tillbud till skogsbrand i Lilljanskogen, och några timmar senare började det att brinna i Mossen vid Bränukyrka. Elden blef på båda ställen ganska snart släckt.

Arresterad sträjklederska.

Miss Lillian Miller, president för de strejkande telefonflickornas fackförening i St. Louis arresterades i fördags, emedan hon kastat en sten mot en vagn, hvari några sträjkbrytare åkte.

Ryska ohyggligheter.

Åttio kvinnor blefvo förliden torsdag instängda i ett hus i Piriatin, Ryssland, och innebrända. Dådet utfördes af en massa folk, som blifvit uppretade därigenom att kvinnorna arbetade till underpris på sockerfält.

Svår storm i New York.

Nära $1,000,000 skada anställdes i lördags i New York af ett förfärligt åskväder. En massa fönster slogos in af hagel. På ångaren France, som just kom in i hamnen, slog åskan ned, och förmasten ryktes bort. Många hus nedbrunno.

Resignerar.

På grund af en splittring inom det liberala partiet har premiärministern grefve Alvaro de Romanones åter inlagt sin resignation till konung Alfonso. Såväl hans som de öfriga medlemmarnes af ministären resignationer antogos provisoriskt.

Oroligt i Marocco.

Ett tillstånd af panik herskar i Tetuan, och ministerpresidenten har förbjudit alla med undantag af vaktmanskapet att uppehålla sig på gatorna efter mörkrets inbrott. Morer, utklädda som kvinnor, hafva rånat och mördat folk på gatorna.

Många domar.

Flera suffragetter och deras medhjälpare dömas till kännbara fängelsestraff.

VILJA HELLRE DÖ AN GIFVA VIKA.

Sedan miss Emily Davison för ett par veckor sedan nedtrampades af kung Georgs häst ute på kapplöpningsbanan vid Epsom, ha rösträttskvinnorna i London snarare eldats till ifrigare verksamhet än slappats i sina våldsamheter, och somliga af dem ha förklarat sig villiga att gå i döden för rösträtten, liksom miss Davison blef ett offer för densamma. Myndigheterna ha emellertid beslutat, att hädanefter inte lägga fingrarne emellan, och skulle rösträttskvinnor som inburas, finna för godt att i fängelset svälta sig själfva ihjal, så blir det deras ensak.

I tisdags f. v. dömdes af domare Phillimore 6 af de mest fanatiska le darinnorna för den stridande rösträttsorganisationen samt en af deras manliga medhjälpare för sammansvärjning till förstörandet af egendom. De dömda voro: miss Annie Kennedy, 18 månader; mrs Beatrice Saunders, 15 månader; miss Harriet Kerr, ett år; miss Rachel Barret, 9 månader; misserna Agnes och Laura Lennox, hvardera 6 månader, och kemisten Clayton Shennish ett år och 9 månader — allt straffarbete. Hvad beträffar Shennish, så hade han stått kvinnorna till tjänst med bomber och helvetemaskiner och följaktligen varit deras medbrottsling.

Före domens afkunnande yttrade domaren:

— En af advokaterna har yttrat, att tiden för mildhet utlupit, och jag tror knappast, att I kommen att röna samma milda behandling som de förut straffade. Jag bör tillägga, att om civilministern skulle rådfråga mig, såsom han ofta plägar rådgöra med domare, så skall jag taga på mig ansvaret, då jag säger honom, att ledarinnorna bland eder under inga omständigheter böra sättas på fri fot.

— Då skola vi dö tillsammans, afbröto honom fem af kvinnorna i kor.us.

— Om I — fortsatte domaren — såsom skalden uttrycker sig, bryten mot den Eviges förbud mot självmord, så fån I uppgöra den saken med edra egna samveten.

Miss Kennedy uppträdde under rättegången med ett litet tal, hvari hon påstod att unionisterna i Ulster och ett par medlemmar af kabinettet i sina offentliga yttranden erkänt kvinnornas rätt att göra ofog för att nå sitt mål, och hon slöt sitt anförande med dessa ord:

— Domare, ni borde skämmas för att uppbära 6,000 pund om året, för kvinnoförföljelse! Jag är rebell, och rebell skall jag förbli, tills kvinnorna fått rösträtt. Skulle jag bli tvungen att uppoffra mig liksom miss Davison, så dör jag gärna. För rösträtten skall jag med glädje uppoffra lifvet, hvad juryns dom i dag än må bli.

VITTNENA I BECKERSKA MÅLET FÖRFÖLJAS.

"Bridgie" Webber, som under förhöret med Becker vittnade mot denne, nära att falla för mördarhand.

De personer, som under förhöret med den för mord å spelhusvärden Rosenthal i New York häktade polislöjtnanten Becker nekade att afgifva vittnesmål, under uppgift att de fruktade den anklagades vänners hämnd, voro af allt att döma ej så synnerligen misstagna om hvad folk de hade att medgöra. Detta har i dagarne blifvit tydligt bevisadt, enär en af vittnena, "Bridgie" Webber, på ett här när fick sätta lifvet till, då han en afton bakifrån öfverfölls af en man, som tillfogade honom ett djupt knifhugg i ryggen.

Webber var vid tiden för öfverfallet ej ensam. Om han så varit, torde bofven ej nöjt sig med mindre än han sett honom död på platsen. Som det var måste den okände fortast möjligt aflägsna sig för att den person, som befann sig i Webbers sällskap, ej skulle få tillfälle att försvara denne.

Den knifhuggne fördes senare så fort sig göra lät till ett sjukhus. Där omplästrades hans sår, men alla försök från läkarnes sida att få honom att omtala hvad han visste om den bof som öfverfallit honom voro förgäfves, och detta ger vid handen, att Webber ej är fullt okunnig om hur det med det hela förhåller sig. Anfåglingen var ock bofven utsänd af de poliskonstaplar, som äro hämndgiriga mot Webber med anledning af dennes vittnesmål mot den häktade Becker.

Stort lån.

Belgiske premiärministedn har i senaten tillkännagifvit regeringens afsikt att upptaga ett lån på 62,000,000 dollars i och för militära utgifter. "Vi tvifla icke", sade han, "på lojaliteten hos de nationer, som garantera vår neutralitet, men vi ämna icke åter fogligt furnera Europa med ett slagfält".

EN VACKER IDROTTSSEGER.

Svensken A. Ahlgren tager första pris vid marathonlöpningen i London.

Såsom tidigare pr telegraf meddelats, fick den inom och utom idrottskretsar öfver hela världen med största spänning motsedda marathonlöpningen i London den 31 maj ett för Sverige synnerligen tillfredsställande resultat. De djärfvaste förväntningar, som ställts på vår landsman Ahlgren, infriades nämligen, i det han tog första priset. Senast hitlända tidningar meddela härom följande:

Starten var förlagd till Windsors slottspark, hvarest 8,000 åskådare samlats och där 36 man startade, alla väl tränade och utgörande ett af de allra finaste Marathonfält, som väl någonsin startat i en dylik löpning. Bland dem voro svenskarna Ahlgren, Westberg och Schuster, engelsmannen Lloyd, fransmannen Pauteux, finnen Tatu Kahlemainen med flera.

Omedelbart före starten företogs på samtliga löpare en medicinsk undersökning; alla befunno sig i tillfredsställande kondition. Särskildt voro dock enligt undersökningsläkaren svenskarna "especially fine people".

Farten blef genast hård under Tatu Kohlemainens ledning. Efter det 5 mil löpts var ställningen följande: Kohlemainen (Finland), Ahlgren (Sverige), Louis Pauteux (Frankrike), Christensen (Danmark), och tiden för de två första som lägo sida vid sida noterades till 29.02. Efter det ytterligare fem mil löpts, var den inbördes ställningen mellan de främsta alltjämt densamma och för ledaren togs tiden till 58.54. Kohlemainen fortsatte sedan alltjämt att leda loppet under det att Ahlgren vid 15-mils-märket fallit tillbaka på tredje plats och engelsmannen Lloyd intagit svenskens förra placering som nr. 2. Christensen höll sig alltjämt som fjärde i fältet. För 15 mil var tiden 1 tim., 28 min., 20 sek.

Snart nog ryckte dock Ahlgren upp sig och efter cirka 18 mil hade han passerat både Lloyd och Kohlemainen och ledde i rätt hård fart vid 20 mil medan Kohlemainen höll sig på andra plats under det att Vestberg nu kommit upp som trea och Lloyd fallit tillbaka på fjärde plats. Ahlgrens tid för 20 mil var 1 tim., 58 min., 22 sek. Återstående 5½ mil löpte Ahlgren storartadt och lyckades skaka af sig Kohlemainen. Under obeskrifligt jubel och fullständiga ovationer från åskådarna, bland hvilka märktes kronprinsen af Sverige, kom Ahlgren in på Stamford Bridge bana och fullbordade där i ypperlig kondition löpningen på en tid af 2 tim., 36 min., 6 sek., hvilket är rekord för denna distans och torde för den olympiska Marathonbanan motsvara 2 tim., 25 min.

Det blef en lång väntan innan nästa man visade sig. Det var Kohlemainen, som fullbordade loppet på 2 tim., 41 min., 48 sek. Näste man var dansken Christensen och 200 meter efter honom kom Vestberg in på banan. Svensken löpte storartadt och under publikens frenetiska bifall löpte han storartadt för att söka hinna dansken, men trots en briljant slutspurt af Vestberg lyckades Christensen passera målet som tredje man. Först på femte plats kom Lloyd, på hvilken engelsmannen räknat så mycket. Fransmannen Pauteux belade sjätte plats och som god sjunde kom den tredje svensken, Schuster.

Svenskarna ha således belagt 1sta, 3dje och 7de platserna i en af de härdaste Marathonlöpningar som någonsin gått af stapeln i England och öfver allt där de våra visade sig mottogos de med stormande bifall.

Om Ahlgrens storartade prestation telegraferades vidare genom Reuters office, att den måste betraktas som synnerligen glänsande. Den har med ens gjort den käcke svenskens namn världsbekant.

Den unge idrottsman, som nu hemfört en så vacker seger för de svenska färgerna, är bördig från Trollhättan och började på allvar sin sportsliga bana inom Göteborgs idrottskretsar. Härifrån afreste han till Förenta Staterna, men återvände efter omkring halftannat års vistelse därstädes i lagom tid för att börja träningen till olympiska spelen. Man hyste godt hopp om hans framgång vid Marathonlöpningen förra sommaren. Den dagens hetta öfversteg dock Ahlgrens motståndskraft, och han nödgades utgå.

Sedan dess har han emellertid legat i energisk träning under Hjertbergs ledning och därvid raskt nått allt bättre resultat, så att han bl. a. lyckats sätta svenskt rekord och därmed äfven världsrekord. Han har alla förutsättningar att — efter någon tids hvila samt sedan han i höst åter börjat träna — vid spelen i Berlin häfda den rangplats, han nu vunnit åt sig och Sveriges löpareidrott.

A. Ahlgren, som är endast 22 år gammal, tillhör för närvarande Södermalms idrottsklubb.

Äfven Vestberg och Schuster ha gjort sig förtjänta af varmt erkännande för de vackra resultat de erhållit i en så oerhördt svår konkurrens. De ha däigenom ytterligare visat världen att den svenska idrotten ingalunda behöfver lita blott till enstaka rekordbrytare, utan uppbäres af en sällsynt homogen och representativ stam, som storstaterna nu fått förnyad anledning att afundas den lilla svenska nationen.

Wennerbergs-fest.

Två tusen personer närvara vid en fest i Minneapolis till förmån för en Wennerbergs-staty.

MINISTER EKENGREN BERÖMMER SVENSKARNE.

Den stora festen i Minneapolis, Minn., till förmån för en tilltänkt staty af Gunnar Wennerberg där i staden gick af stapeln den 12 dennes under stor tillslutning. Icke mindre än 2,000 personer voro närvarande.

Svenske ministern i Washington, W. F. A. Ekengren, som inbjudits att öfvervara festen som dess hedersgäst, höll högtidstalet, som mottogs med lifliga bifallsyttringar.

På ett vinnande sätt framhöll ministern i sitt tal, huru han blifvit anmodad att bringa en hälsning till de församlade från det gamla landet. Då han emellertid under årens lopp blifvit allt mer amerikaniserad, skulle han svårligen kunnat gå i land med denna uppgift, därest ej de närvarande med sitt svenska utseende inspirerat honom.

Under de år som Ekengren vistats i Förenta Staterna hade han kommit mycket i beröring med svensk-amerikaner och äfven bildat sig ett sakert omdöme om dem. Det var därför ej något tomt smicker utan ett obestridligt faktum, när han sade att svenskarne häri landet representerade den intelligentaste och bästa delen af Sveriges befolkning, som här i deras nya hem anpassat sig efter landets seder, utan att dock förlora sitt äktsvenska kynne. Hvar svenskarne draga fram i världen bli de genast omtyckta och afhållna för sin arbetsamhet och ärlighet, och här i Amerika behöfde man ej gå längt för att få höra svenskarne lofprisas.

Det var med saknad som Ekengren nu nödgades lämna Minnesota, där han erhållit så många bevis på sympati och vänlighet, men han hoppades att snart få återkomma, innan han begaf sig på en tripp till moderlandet. Han kunde emellertid med säkerhet lofva att hani skulle sända hemmasvenskarne en hälsning från deras systrar och bröder på andra sidan Atlanten. Han skulle ej glömma att berätta får dem om svensk-amerikanernas arbete och framgång här i landet, huru de genom idog strafvan och ärlighet gjorde det svenska namnet känndt och äradt i det stora frihetslandet i väster.

Professor Stomberg vid Minnesotas universitet efterträdde ministern på talarstolen och framhöll huru den svenska sången alltid verkat enande på svenskarne och i sin mån gjort det lättare för dem att så fort känna sig hemmastadda i detta land.

Wennerbergs lif och lefverne berättades på ett angenämt sätt af dr. Victor Nilson, hvarpå Harry Lund i ett humoristiskt anförande anmodade alla att gifva sin tribut till statyfonden. Det skulle vara med större glädje och tillfredsställelse som statyn skulle resas, om medlen insamlats genom många små gåfvor än om endast ett fåtal rika män donerat medlen.

Under Hjalmar Nilssons ledning vidtog så programmets musikaliska afdelning. En jättekor på 100 man sjöng med enhet och styrka flera svenska sånger.

Det anslående mötet afslutades med ett unisont afsjungande af svenska nationalsången "Du gamla, du fria".

JUAREZ FÅR FÖRSTÄRKNING.

En större federal armékår har just i dagarne anländt till Juarez, som hotas af stora rebellskaror.

Regeringen i Mexiko City har länge haft vetskap om att de städer i norra delen af landet, hvilka ännu befinna sig i den federala arméns händer, varit i behof af förstärkning, men alla försök att gifva dem sådan ha dock hittills så godt som misslyckats. I måndags framkom dock ändtligen till Juarez en federal kår räknande cirka sju hundra man utom befäl, och kan därför denna stad nu af allt att döma hålla sig, åtminstone i några veckor, mot rebellerna.

Den till Juarez anländande kåren hade på grund af att rebellerna upprifvit järnvägarne i de norra provinserna nödgats att marschera flera hundra mil öfver de öknar liknande slätterna. Några allvarligare strider med rebellerna hade de dock sluppit, enär dessas större kårer nu operera i de västra provinserna. Ett häftigare anfall mot Juarez motses dock, enär rebellerna draga sig allt längre österut, och följaktligen kommer nämnda stad därför ännu en gång att bli skådeplatsen för blodiga strider.

KODAK SAFETY FILM